

**COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER**

ADVIES Nr 06 / 2005 van 4 mei 2005

O. Ref. : SA1 / A / 2005 / 005

BETREFT : Adviesaanvraag met betrekking tot het ontwerp van koninklijk besluit betreffende het typecontract voor huwelijksbemiddeling.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid art. 29;

Gelet op de adviesaanvraag van de Minister van Werk en Consumentenzaken d.d. 11 maart 2005;

Gelet op het verslag van de Voorzitter;

Brengt op 4 mei 2005 het volgende advies uit:

I. VOORWERP VAN DE AANVRAAG.

Hoewel de sector van de huwelijksbemiddeling al voor een groot deel gesaneerd is door de wet van 9 maart 1993 ertoe strekkende de exploitatie van huwelijksbureaus te regelen en te controleren (hierna de wet van 9 maart 1993) blijken er nog tekorten te zijn op het stuk van informatie naar de klant toe, dit is de persoon die een huwelijk of vaste relatie wenst aan te gaan via bemiddeling van een huwelijksbureau.

Het ontwerp en haar bijlage, waarover het advies wordt gevraagd, wil daaraan verhelpen.

Het advies wordt gevraagd omdat de bijlage bij het ontwerp, het typecontract voor huwelijksbemiddeling, bepalingen bevat die betrekking hebben op de persoonsgegevens van de klant en de verwerking ervan door het huwelijksbureau.

II. ONDERZOEK VAN DE AANVRAAG.

Het moet duidelijk zijn dat de wet van 9 maart 1993 zelf al heel wat bepalingen bevat die rekening houden met de bekommernissen van de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna de wet van 8 december 1992):

Elke door een huwelijksbureau verspreide advertentie tot voorstelling van een persoon die een huwelijk of een vaste relatie wenst aan te gaan, moet het geslacht, de leeftijd, de gezinstoestand, de aard van het beroep en de verblijfplaats van de betrokkene vermelden, alsook het profiel waaraan de gezochte persoon moet voldoen. Het bureau moet kunnen bewijzen dat de in de advertentie voorgestelde persoon instemt met de inhoud en de verspreiding van die advertentie (zie artikel 3 van de wet van 9 maart 1993).

Op straffe van nietigheid moeten in de schriftelijke overeenkomst tussen het huwelijksbureau en de klant de naam, voornaam, geboorteplaats, geboortedatum en woonplaats van de klant worden opgenomen.

Op straffe van nietigheid van de overeenkomst moet het bureau de schriftelijke toestemming van de klant verkrijgen over de wijze waarop precieze persoonsgegevens aan derden zullen worden medegedeeld.

Tevens kan een onderscheid worden gemaakt tussen de gegevens die openbaar mogen worden gemaakt, en de gegevens die alleen aan belanghebbenden ter kennis mogen worden gebracht (zie artikel 6 van de wet van 9 maart 1993).

Toch zijn er, volgens de adviesaanvrager, nog tekorten om de rechten van de consument in de sector van de huwelijksbemiddeling nog beter te kunnen beschermen, inzonderheid op het stuk van informatie naar de klant toe.

I. Zo blijkt dat tegenwoordig een door een huwelijksbureau voorgesteld ontmoetingsaanbod weliswaar in een schriftelijke overeenkomst moet worden vastgelegd tussen de klant en het huwelijksbureau, maar de vorm, volgorde en inhoud ervan zijn vrij. Wat de persoonsgegevens van de klant betreft, volstaat het dat dergelijke overeenkomst diens naam, voornaam, geboorteplaats, geboortedatum en woonplaats bevat (artikel 6 § 1, 1° van de wet van 9 maart 1993). De overeenkomst omvat tevens een beschrijving en een profiel van de door de klant gezochte persoon, ten minste diens geslacht, leeftijd, gezinstoestand, aard van het beroep en verblijfplaats (artikel 6 § 2, eerste lid van de wet van 9 maart 1993).

Het moet echter duidelijk zijn dat op vandaag ook andere essentiële gegevens over de klant door het huwelijksbureau worden verzameld en verwerkt naar aanleiding van een mondeling onderhoud met de betrokkene, zoals diens geslacht, leeftijd, gezinstoestand, aard van het beroep,... doch deze persoonsgegevens worden niet noodzakelijk opgenomen in de overeenkomst zelf.

Bovendien bestaat op vandaag geen specifieke regelgevende bepaling die de klant verduidelijkt of bepaalde persoonsinformatie waaromtrent het huwelijksbureau verzoekt wel verplicht dient te worden meegedeeld voor relatie- en huwelijksbemiddeling.

II. Tegenwoordig moet een huwelijksbureau wel de schriftelijke toestemming van de klant verkrijgen over de wijze waarop precieze persoonsgegevens aan derden zullen worden medegedeeld en kan een onderscheid worden gemaakt tussen de gegevens die openbaar mogen worden gemaakt, en de gegevens die alleen aan belanghebbenden ter kennis mogen worden gebracht (zie artikel 6 van de wet van 9 maart 1993), doch het is op vandaag voor een klant niet (altijd) duidelijk welke wijzen dan wel voorhanden zijn: welke formule verkiest hij, tegen welke formule zou hij zich desgevallend (kunnen) verzetten en op welke persoonsgegevens zou zulk gebeurlijk verzet dan betrekking hebben?..., omdat informatie dienaangaande niet noodzakelijk is opgenomen in de huwelijksbemiddelingsovereenkomst zelf.

Het ontwerp wil daaraan verhelpen door al die informatie in de huwelijksbemiddelingsovereenkomst zelf op te nemen.

Het ontwerp voorziet daartoe als bijlage een typecontract voor huwelijksbemiddeling welke huwelijksbureaus, na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit, verplicht zullen moeten gebruiken, bij het regelen, tegen vergoeding, van ontmoetingen tussen personen die rechtstreeks of onrechtstreeks tot een huwelijk of tot een vaste relatie moeten leiden. Een huwelijksbureau zal het bedoelde typecontract moeten gebruiken, zonder de volgorde, de vorm of de inhoud ervan te mogen wijzigen. Elke andere eventuele, aanvullende bepaling toegevoegd na de bepalingen van het typecontract, die rechtstreeks of onrechtstreeks de rechten opheft of beperkt die de consument haalt uit het typecontract of uit de wettelijke bepalingen is verboden en nietig.

Volgens het typecontract wordt het profiel van de klant- dat in nauw overleg tussen klant en bureau werd opgesteld- in het typecontract zelf vermeld: de naam, voornaam, geboorteplaats, geboortedatum en woonplaats van de klant¹ (aanhef van het typecontract) en minimaal geslacht, leeftijd, gezinstoestand, aard van het beroep, verblijfplaats² en opleidingsniveau. Op vraag van de klant wordt zijn profiel in het typecontract aangevuld met andere gegevens (artikel 6 van het typecontract).

Volgens het typecontract wordt het profiel van de door de klant gezochte persoon vermeld in het typecontract zelf. In deze beschrijving moeten ten minste volgende gegevens zijn opgenomen: geslacht, leeftijd, gezinstoestand, aard van het beroep en verblijfplaats van de gezochte persoon³. De bijlage bij het ontwerp voegt daaraan het opleidingsniveau toe. Op vraag van de klant wordt het profiel van de gezochte persoon in het typecontract aangevuld met andere gegevens (artikel 7 van het typecontract).

---

¹ Dit zijn de gegevens die ook vandaag al verplicht in een huwelijksbemiddelingsovereenkomst moeten staan (artikel 6 § 1, 1° van de wet van 9 maart 1993).

² Het typecontract heeft het zowel over de 'woonplaats' van de klant (zie aanhef van het typecontract), als over de 'verblijfplaats' van de klant (zie artikel 6 van het typecontract). Vermoedelijk worden beide begrippen hier door elkaar gebruikt, zodat zij dubbel gebruik uitmaken, maar in andere wetgeving hebben die begrippen een onderscheiden betekenis, namelijk die van verblijfplaats als iedere andere vestiging dan de hoofdverblijfplaats.

³ Dit zijn de gegevens die ook vandaag al verplicht in een huwelijksbemiddelingsovereenkomst moeten staan (artikel 6 § 2, eerste lid van de wet van 9 maart 1993).

Volgens het typecontract geeft “de klant toestemming aan het bureau om zijn persoonsgegevens, zoals bepaald in artikel 6 van het typecontract, te gebruiken en aan derden mee te delen ten behoeve van relatiebemiddeling. Deze mededeling kan gebeuren op volgende manier(en) (schrappen wat niet past):

- rechtstreeks aan potentiële partners die ingeschreven zijn bij het bureau (schriftelijk, telefonisch,...);
- op anonieme wijze in advertenties in kranten, bladen en tijdschriften, via internet;
- ..... (eventueel aan te vullen met andere vormen van gebruik van de persoonsgegevens);

Het bureau mag de hierna volgende persoonsgegevens niet mededelen aan derden:

.....” (artikel 10 van het typecontract).

III. OPMERKINGEN BIJ DE AANVRAAG.

Het typecontract waarvan sprake in het ontwerp en het ontwerp zelf behoeven eigenlijk weinig commentaar.

Zoals eerder aangehaald bevat de wet van 9 maart 1993, waaraan het ontwerp en de bijlage verdere uitvoering geven, bepalingen welke tegemoetkomen aan de wet van 8 december 1992.

Uit de wet van 9 maart 1993 blijkt dat de verwerking van de persoonsgegevens van de klant door het huwelijksbureau is gebaseerd op de toestemming van de klant.

Het ontwerp wil er echter toe bijdragen dat de klant met duidelijke kennis van zaken, weloverwogen en wel geïnformeerd instemt. Door het ontwerp zullen alle persoonsgegevens die het huwelijksbureau over de klant inzamelt voorkomen in het typecontract zelf. Bovendien wordt in het typecontract een onderscheid gemaakt tussen verplichte en facultatief mee te delen klantgegevens. Het mededelen van niet verplichte persoonsgegevens zal enkel nog kunnen gebeuren op vraag van de klant zelf. Door het ontwerp krijgt de klant ten slotte een welgeïnformeerde inspraak over de wijze waarop zijn persoonsgegevens aan derden zullen worden meegedeeld, kan hij zich verzetten tegen een bepaalde wijze van mededeling en tegen de mededeling van welbepaalde persoonsgegevens op zich, ongeacht de gekozen wijze van mededeling. Al deze informatie wordt opgenomen in de huwelijksbemiddelingsovereenkomst zelf.

Deze bepalingen die een betere bescherming van de klant als consument beogen, versterken duidelijk ook de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van die consument ten opzichte van de verwerking van zijn persoonsgegevens. De toestemming van de klant, een toelaatbaarheidsgrond om diens persoonsgegevens te verwerken (artikel 5, a van de wet van 8 december 1992), zal, door de draagwijdte van het ontwerp, meer dan vroeger beantwoorden aan een vrije, specifieke en op informatie berustende wilsuiting waarmee de betrokkene aanvaardt dat zijn persoonsgegevens worden verwerkt, zoals artikel 1 § 8 van de wet van 8 december 1992 vereist.

Toch moeten nog een aantal (secundaire) opmerkingen worden geformuleerd:

Met betrekking tot artikel 10 van het typecontract.

-Indien een klant zich tegen die mogelijkheid niet heeft verzet in het typecontract zelf, kan een rechtstreekse mededeling door het huwelijksbureau van zijn persoonsgegevens, zoals bepaald in artikel 6 van het typecontract, op telefonische wijze gebeuren aan potentiële partners die ingeschreven zijn bij het huwelijksbureau.

Noch in artikel 6 § 1, 1° van de wet van 9 maart 1993, noch in het typecontract, is er echter sprake dat de klanten hun telefoonnummer moeten medelen aan het huwelijksbureau. Men kan zich dan ook afvragen hoe het huwelijksbureau over de telefoon een mededeling kan doen van de persoonsgegevens van een klant aan andere klanten, tenzij men het bedoelde telefoonnummer terugvindt onder de andere dan de 'minimale' persoonsinformatie waarvan sprake in artikel 6, eerste lid van het typecontract of onder de additionele informatie die de klant zelf aanbrengt met betrekking tot zijn profiel (artikel 6, tweede lid van het typecontract).

-Indien een klant zich tegen die mogelijkheid niet heeft verzet in het typecontract zelf, kan een mededeling door het huwelijksbureau van zijn persoonsgegevens, zoals bepaald in artikel 6 van het typecontract, op anonieme wijze gebeuren in advertenties in kranten, bladen en tijdschriften, via internet.

Met mededeling op 'anonieme' wijze in kranten, bladen en tijdschriften, via internet, bedoelt het typecontract eigenlijk een mededeling van 'gecodeerde' persoonsgegevens van de klant. Immers het huwelijksbureau weet uiteraard op welke klanten de meegedeelde informatie betrekking heeft. Aangezien volgens overweging 26 van Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, informatie betreffende een persoon als persoonsgegevens wordt beschouwd zolang iemand nog in staat is om, met welk redelijkerwijs inzetbaar middel ook, te achterhalen op welk individu die informatie betrekking heeft, is het gebruik van het begrip anoniem, strikt gezien niet helemaal passend in het typecontract, al begrijpt de Commissie wat de steller van typecontract hier wil bedoelen, met name dat de derden op zich niet kunnen weten op wie de meegedeelde informatie slaat. De Commissie adviseert derhalve in artikel 10 van het typecontract de notie 'anonieme' te vervangen door de notie 'gecodeerde'.

-De klant kan bepalen welke van zijn persoonsgegevens het huwelijksbureau niet mag medelen aan derden.

Door een dergelijk recht op verzet te erkennen in hoofde van de klant, behoudt de klant het meesterschap over zijn persoonsgegevens. Het is inderdaad zo dat niet alle persoonsgegevens die de klant heeft aangebracht bij het huwelijksbureau om voor hem/haar een 'geschikte' partner te zoeken, noodzakelijkerwijze ook gekend moeten zijn bij die potentiële partner zelf. Dit laat de klant zodoende de mogelijkheid bepaalde van zijn persoonsgegevens slechts uit eigen beweging mee te delen bij een ontmoeting met een andere klant en daarin verder te gaan naarmate die ontmoetingen aanstekelijker worden. De klant mag overigens de bekomen gegevens met betrekking tot een andere klant niet bekendmaken aan een derde of verspreiden (artikel 9 van het typecontract).

De Commissie wijst er wel op dat, eens de betrokkene zich akkoord heeft verklaard met de publicatie van een advertentie tot voorstelling van zijn persoon, hij zich niet kan verzetten tegen de vermelding hierop van bepaalde klantgegevens. Volgens artikel 3 § 1, derde lid van de wet van 9 maart 1993 moet op een door een huwelijksbureau verspreide advertentie tot voorstelling van de klant immers diens geslacht, leeftijd, gezinstoestand, aard van het beroep en de verblijfplaats staan. De betrokkene kan zich niet verzetten tegen een verwerking wanneer die noodzakelijk is om een verplichting na te komen waaraan het huwelijksbureau is onderworpen door de wet van 9 maart 1993.

OM DEZE REDENEN,

De Commissie brengt een gunstig advies uit, mits rekening wordt gehouden met de hierboven gemaakte opmerkingen.

De administrateur,

De voorzitter,

(get.) Jo BARET

(get.) Michel PARISSE